

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2016. gada 14. jūnijā *

Prasība atcelt tiesību aktu — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — Lēmums 2014/198/KĀDP — Nolīgums starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijas Savienotajai Republikai — Juridiskā pamata izvēle — Pienākums nekavējoties un pilnīgi informēt Eiropas Parlamentu visos starptautiska nolīguma sarunu un noslēgšanas procedūru posmos — Lēmuma seku atstāšana spēkā tā atcelšanas gadījumā

Lieta C-263/14

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2014. gada 28. maijā cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *R. Passos*, *A. Caiola* un *M. Allik*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Konstantinidis* un *R. Troosters*, kā arī *D. Gauci*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *F. Naert*, *G. Étienne* un *M. Bishop*, kā arī *M.-M. Joséphidès*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta:

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *E. Ruffer*, *J. Vlácil* un *J. Škeřik*, kā arī *M. Hedvábná*, pārstāvji,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz* un *U. Persson*, kā arī *M. Rhodin*, *E. Karlsson* un *L. Swedenborg*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – angļu.

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *J. Kraehling* un *V. Kaye*, pārstāves,
kurām palīdz *G. Facenna*, *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*],
palātu priekšsēdētāji L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], A. Arabadžijevs
[*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*], tiesneši
A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Safjans [*M. Saffan*], M. Bergere [*M. Berger*],
K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

nemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 22. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2015. gada 28. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasībā Eiropas Parlaments lūdz, pirmkārt, atcelt Padomes 2014. gada 10. marta Lēmumu 2014/198/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijas Savienotajai Republikai (OV 2014, L 108, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), un, otrkārt, tas lūdz paturēt spēkā šī lēmuma sekas.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencija

- 2 Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencija, kas parakstīta 1982. gada 10. decembrī Montegobejā (turpmāk tekstā – “ANO Jūras tiesību konvencija”), stājās spēkā 1994. gada 16. novembrī. Tā tika apstiprināta ar Padomes 1998. gada 23. marta Lēmumu 98/392/EK par Eiropas Kopienas parakstīto ANO 1982. gada 10. decembra Jūras tiesību konvenciju un 1994. gada 28. jūlija Nolīgumu par minētās konvencijas XI daļas īstenošanu (OV 1998, L 179, 1. lpp.).
- 3 Minētās konvencijas VII daļas “Atklātā jūra” 1. nodaļā “Vispārīgie noteikumi” ietilpst 100.–107. pants, kuros ir definēts tiesiskais regulējums cīņai ar pirātismu. Šīs pašas konvencijas 100. pantā ir paredzēts pienākums visām valstīm sadarboties pirātisma apspiešanai. Tās 101. un 103. pantā attiecīgi ir definēti “pirātisma” un “pirātu kuģa vai gaisa kuģa” jēdzieni.

- 4 Saskaņā ar ANO Jūras tiesību konvencijas 105. pantu “Pirātiska kuģa vai gaisa kuģa notveršana”:

“Atklātā jūrā vai jebkurā vietā ārpus jebkādas valsts jurisdikcijas katra valsts drīkst notvert pirātu kuģi vai gaisa kuģi, vai kuģi vai gaisa kuģi, kas sagrābts pirātisku darbību rezultātā un atrodas pirātu varā, un arestēt personas un konfiscēt īpašumu, kas atrodas uz klāja. Tās valsts tiesu Institūcijas, kura ir veikusi notveršanu, drīkst lemt par uzliekamo sodu un drīkst arī noteikt, kādi pasākumi ir veicami attiecībā uz kuģiem, gaisa kuģiem vai īpašumu, nepārkāpjot labticīgu trešo personu tiesības.”

Savienības tiesības

Vienotā rīcība 2008/851

- 5 Padomes 2008. gada 10. novembra Vienotā rīcība 2008/851/KĀDP par Eiropas Savienības militāro operāciju ar mērķi palīdzēt Somālijas piekrastē novērst un apkarot pirātismu un bruņotas laupīšanas, un atturēt no šādiem nodarījumiem (OV 2008, L 301, 33. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2012. gada 23. marta Lēmumu 2012/174/KĀDP (OV 2012, L 89, 69. lpp.; turpmāk tekstā – “Vienotā rīcība 2008/851”), ir pamatota ar LES 14. pantu, 25. panta trešo daļu un 28. panta 3. punktu. Šo operāciju sauc par “operāciju Atalanta”.

- 6 Šīs Vienotās rīcības 1. panta “Misija” 1. punktā ir paredzēts:

“Eiropas Savienība vada militāru operāciju, atbalstot [...] ANO Drošības padomes [...] Rezolūcijas 1814 (2008), 1816 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) un 1851 (2008), saskaņā ar pilnvarām, kas pirātisma apkarošanai piešķirtas ar 100. un turpmākajiem pantiem ANO Jūras tiesību konvencijā [...] un jo īpaši saskaņā ar saistībām, ko uzņēmušās trešās valstis (turpmāk “Atalanta”), lai palīdzētu:

— aizsargāt [Pasaules Pārtikas programmas] kuģus, kas piegādā pārtikas palīdzību pārvietotām personām Somālijā – saskaņā ar [ANO Drošības Padomes] Rezolūcijā 1814 (2008) paredzētajām pilnvarām,

— aizsargāt neaizsargātos kuģus, kas kuģo Somālijas piekrastē, kā arī novērst un apkarot pirātismu un bruņotas laupīšanas Somālijas piekrastē un atturēt no šādiem nodarījumiem – saskaņā ar pilnvarām, kas izklāstītas [ANO Drošības Padomes] Rezolūcijās 1846 (2008) un 1851 (2008).”

- 7 Minētās Vienotās rīcības 2. pantā “Pilnvaras” ir noteikts:

“*Atalanta* saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti piemērojamās starptautiskajās tiesībās, jo īpaši ANO Jūras tiesību konvencijā un [ANO Drošības padomes] Rezolūcijās 1814 (2008), 1816 (2008) un 1838 (2008), un ievērojot savas pieejamās spējas:

[..]

e) īstenojot tiesvedību, kam valstis pilnvarotas saskaņā ar nosacījumiem, kuri paredzēti 12. pantā, zonās, kur tā atrodas, var aizturēt, paturēt apcietinājumā un pārvietot personas, par kurām ir aizdomas, ka tās ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātismu vai bruņotu laupīšanu, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā, un aizturēt pirātu vai bruņotu laupītāju kuģus vai kuģus, kas sagrābti, veicot pirātismu vai bruņotu laupīšanu, un kas atrodas pirātu vai bruņotu laupītāju rokās, kā arī īpašumu, kas atrodas šajos kuģos;

[..].”

8 Šīs pašas Vienotās rīcības 10. pants “Trešo valstu dalība” ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Neskarot [Savienības] lēmumu pieņemšanas procesa autonomiju un vienoto organizatorisko sistēmu, kā arī saskaņā ar Eiropadomes attiecīgajām pamatnostādnēm, trešās valstis var tikt aicinātas piedalīties operācijā.

[..]

3. Sīki izstrādātu kārtību trešo valstu dalībai nosaka, pamatojoties uz nolīgumiem, ko noslēdz saskaņā ar [LES 37.] pantā paredzēto procedūru. Ja [Savienība] un trešā valsts ir noslēgušas nolīgumu, ar ko paredz kārtību attiecīgās trešās valsts dalībai Savienības krīzes pārvarēšanas operācijās, šāda nolīguma noteikumus piemēro saistībā ar šo operāciju.

[..]

6. Nosacījumi aizturēto un apcietināto personu nodošanai trešai valstij nolūkā īstenot šīs valsts jurisdikciju ir pieņemti, noslēdzot vai īstenojot nolīgumus par dalību, kas paredzēti 3. punktā.”

9 Saskaņā ar šīs Vienotās rīcības 12. pantu “Aizturēto un apcietināto personu nodošana jurisdikcijas īstenošanai”:

“1. Pamatojoties uz Somālijas piekrišanu tam, ka dalībvalstis vai trešās valstis īsteno savu jurisdikciju, no vienas puses, un ANO Jūras tiesību konvencijas 105. pantu, no otras puses, personas, par kurām ir aizdomas, ka Somālijas teritoriālajos ūdeņos vai atklātā jūrā tās ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātiskas darbības vai bruņotas laupīšanas, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā, un kuras ir aizturētas un apcietinātas, lai pret tām veiktu tiesvedību, kā arī īpašumus, kas kalpojuši šo aktu veikšanai, nodod:

- tās dalībvalsts vai trešās valsts kompetentajām iestādēm, kura piedalās operācijā un ar kuras kuģi veikta aizturēšana, vai
- ja šī valsts nevar vai nevēlas īstenot savu jurisdikciju – tai dalībvalstij vai trešai valstij, kas vēlas īstenot savu jurisdikciju pār iepriekšminētajām personām un īpašumu.

2. Personas, par kurām ir aizdomas, ka tās ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātiskas darbības vai bruņotu laupīšanu, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā, un kuras operācijas *Atalanta* laikā ir aizturētas un apcietinātas, lai pret tām veiktu tiesvedību, citu šā reģiona valstu, ar kurām ir noslēgti līgumi, teritoriālajos ūdeņos, iekšējos ūdeņos vai arhipelāga ūdeņos, kā arī īpašumus, kas kalpojuši šo darbību veikšanai, drīkst nodot attiecīgās valsts kompetentajām iestādēm vai, ar šīs valsts piekrišanu, citas valsts kompetentajām iestādēm.

3. Nevienam no 1. un 2. punktā minētajām personām nevar nodot trešai valstij, ja vien ar minēto trešo valsti nav vienošanās par nodošanas nosacījumiem saskaņā ar attiecīgām starptautiskajām tiesībām, īpaši – ar starptautiskajām cilvēktiesībām, lai garantētu, jo īpaši, ka neviens netiks pakļauts nāvessodam, spīdzināšanai vai jebkurai citai nežēlīgai, necilvēcīgai vai pazemojošai rīcībai.”

ES un Tanzānijas nolīgums

- 10 Nolīguma starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijas Savienotajai Republikai (OV 2014, L 108, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “ES un Tanzānijas nolīgums”) 2. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā nolīgumā:

- a) “Eiropas Savienības vadītie jūras spēki (*EUNAVFOR*)” ir ES militārais štābs un ES operācijā “Atalanta” iesaistītie attiecīgo valstu kontingenti, to kuģi, gaisa kuģi un līdzekļi;

[..]

- f) “nodotā persona” ir jebkura persona, kuru tur aizdomās par to, ka tā plāno veikt, veic vai ir veikusi pirātisma darbības, un kuru *EUNAVFOR* nodevuši Tanzānijai saskaņā ar šo nolīgumu.”

- 11 Nolīguma 1. pantā “Misija” ir noteikts šādi:

“Ar šo nolīgumu paredz nosacījumus un kārtību, kādā *EUNAVFOR* nodod Tanzānijai personas, kuras tur aizdomās par to, ka tās plāno veikt, veic vai ir veikušas pirātisma darbības, un kuras *EUNAVFOR* ir aizturējuši, un ar tām saistīto *EUNAVFOR* atsavināto īpašumu, kā arī nosacījumus un kārtību attiecībā uz turpmāku izturēšanos pret tām pēc šādas nodošanas.”

- 12 Minētā nolīguma 3. pantā ir paredzēti vispārējie principi, ar kuriem reglamentē tostarp nosacījumus un kārtību, kādā Tanzānijas iestādēm ir nododamas aizdomās par pirātismu turētas personas, kuras ir aizturējuši *EUNAVFOR*, tostarp arī apiešanos, ievērojot starptautiskās saistības cilvēktiesību jomā. Turklāt minētā nolīguma 4. pantā ir paredzēti izturēšanās, kriminālvajāšanas un tiesāšanas nosacījumi pret nodotajām personām, un vienlaikus tā 5. pantā ir paredzēts, ka šādas personas nevar tiesāt par nodarījumu, par kuru paredzētais maksimālais sods ir bargāks nekā mūža ieslodzījums.

- 13 ES un Tanzānijas nolīguma 6. pants attiecas uz informāciju un dokumentiem, ar kādiem ir jāapmainās saistībā ar minēto personu nodošanu. Šī nolīguma 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka “*EUNAVFOR* pieejamo līdzekļu un spēju robežās sniedz Tanzānijai visu palīdzību attiecībā uz izmeklēšanas veikšanu un tiesvedības īstenošanu pret nodotajām personām”.

- 14 Saskaņā ar ES un Tanzānijas nolīguma 8. pantu neviena šī nolīguma norma nav iecerēta kā atkāpe no jebkādām citām tiesībām, kas saskaņā ar piemērojamajiem valsts vai starptautiskajiem tiesību aktiem ir nodotajām personām. Šī nolīguma 9. pants attiecas uz koordināciju starp Tanzānijas un Savienības iestādēm, kā arī uz strīdu noregulējumu. Visbeidzot šī nolīguma 10. un 11. pantā ir regulēta tā piemērošanas un spēkā stāšanās kārtība.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

- 15 2008. gada laikā it īpaši ar Rezolūcijām 1814 (2008), 1816 (2008) un 1838 (2008) ANO Drošības padome (turpmāk tekstā – “Drošības padome”) pauda nopietnas bažas par apdraudējumu, ko pirātiskie uzbrukumi un bruņotas laupīšanas kuģiem rada humānās palīdzības piegādei Somālijā, starptautiskajai kuģniecībai un jūras tirdzniecības ceļu drošībai, kā arī citiem neaizsargātiem kuģiem, tostarp tiem, kurus izmanto zvejas darbībām, kuras veic atbilstoši starptautiskajām tiesībām. Turklāt tā Rezolūcijas 1846 (2008) preambulā konstatēja, ka pirātisma un bruņotas laupīšanas akti, no kuriem Somālijas teritoriālajos ūdeņos, kontinentālajā šelfā vai atklātā jūrā ir cietuši kuģi, saasina situāciju valstī, kas turpina apdraudēt starptautisko mieru un drošību reģionā.

- 16 Šādos apstākļos Drošības padome šīs rezolūcijas 14. punktā prasīja visām valstīm, jo īpaši karoga valstīm, ostas valstīm un piekrastes valstīm, un valstīm, kuru valstspiederīgie ir cietuši vai kuru valstspiederīgie ir vainīgi pirātisma vai bruņotas laupīšanas darbībās, un valstīm, kurām ir jurisdikcija saskaņā ar starptautiskajām tiesībām vai valsts tiesībām, sadarboties, nosakot to jurisdikciju, un veikt atbilstošus pasākumus, lai izmeklētu un sauktu pie atbildības pirātisma un bruņotas laupīšanas veicējus pie Somālijas krastiem saskaņā ar piemērojamām starptautiskajām tiesībām, tostarp starptautiskajām cilvēktiesībām, un atbalstīt šos centienus, tostarp nodrošinot loģistikas atbalstu un piekļuvi tiesiskās aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz personām, kas ir to jurisdikcijā un kontrolē, piemēram, cietušajiem, lieciniekiem un apcietinātajiem operācijās, kas veiktas saskaņā ar šo rezolūciju.
- 17 Rezolūcijas 1851 (2008) preambulas deviņtajā apsvērumā Drošības padome norādīja uz tās bažām, ka resursu trūkums, valsts tiesību aktu neesamība un neskaidrības par pirātu likteni pēc to sagūstīšanas ir lieguši veikt stingrākas starptautiskas darbības pret pirātiem, kas darbojas pie Somālijas krastiem, un dažos gadījumos pirāti bija jāatbrīvo, nesaucot viņus pie atbildības. Turklāt šīs rezolūcijas 3. punktā tā aicināja visas valstis un reģionālās starptautiskās organizācijas, kas Somālijas piekrastē cīnās pret pirātismu, noslēgt nolīgumus vai speciālas vienošanās ar valstīm, kuras būtu gatavas uzņemt tajās nogādātus pirātus, un uzņemt šo valstu aģentus cīņai pret noziedzību (“shipriders”) it īpaši šajā reģionā, lai atvieglotu izmeklēšanas un kriminālvajāšanas gaitu pret personām, kuras ir aizturētas saistība ar šīm operācijām.
- 18 Atbildot uz šīm dažādajām rezolūcijām, Savienība pieņēma Vienoto rīcību 2008/851, saskaņā ar kuru tā kopš 2008. gada novembra veic operāciju *Atalanta*, ar kuru tā tostarp sniedz ieguldījumu cīņā pret pirātismu Somālijas piekrastē.
- 19 Saistībā ar šo militāro operāciju Eiropas Savienības Padome 2010. gada 22. martā nosūtīja Parlamentam vēstuli, kurā tā izklāstīja nepieciešamību organizēt sarunas un noslēgt starptautiskus nolīgumus ar noteiktām trešajām valstīm. Ar šo vēstuli Padome atgādināja, ka saskaņā ar Vienotās rīcības 2008/851 12. pantu personas, kuras ir izdarījušas vai kuras tur aizdomās par to, ka tās ir veikušas pirātiskas darbības vai bruņotas laupīšanas Somālijas Federālās Republikas teritoriālajos ūdeņos vai atklātā jūrā, un kuras ir aizturētas un apcietinātas, lai pret tām veiktu tiesvedību, kā arī īpašumus, kas kalpojuši šo aktu veikšanai, var nodot trešajai valstij, kas vēlas paturēt iepriekš minētās personas vai īpašumu savā jurisdikcijā, ar nosacījumu, ka par nodošanas nosacījumiem ir panākta vienošanās ar šo trešo valsti saskaņā ar piemērojamām starptautiskajām tiesībām. Turklāt Padome ar minēto vēstuli ir informējusi Parlamentu, ka Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos (turpmāk tekstā – “Augstais pārstāvis”) ir saņēmis pilnvarojumu tajā pašā dienā uzsākt sarunas saskaņā ar LES 37. pantu, lai noslēgtu nodošanas nolīgumus ar Maurīcijas Republiku, Mozambikas Republiku, Dienvidāfrikas Republiku, Tanzānijas Savienoto Republiku un Ugandas Republiku.
- 20 Ar 2014. gada 19. marta vēstuli Padome norādīja Parlamentam, ka pēc sarunu pabeigšanas ar Tanzānijas Savienoto Republiku tā 2014. gada 10. martā pieņēma apstrīdēto lēmumu.
- 21 ES un Tanzānijas nolīgums tika parakstīts Briselē 2014. gada 1. aprīlī. Šī nolīguma teksts, kā arī apstrīdētais lēmums ir publicēti 2014. gada 11. aprīļa *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 22 Parlaments lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu, uzdot paturēt spēkā šī lēmuma sekas, līdz to aizstāj ar jaunu lēmumu, un piespriet Padomei atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

- 23 Padome lūdz Tiesu galvenokārt prasību noraidīt kā nepamatotu un piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pakārtoti gadījumā, ja tiks apmierināts lūgums atcelt apstrīdēto lēmumu, Padome lūdz, lai tā sekas tiktu paturētas spēkā līdz dienai, kad stāsies spēkā akts, ar kuru to aizstāj, ja šī atcelšana ir pamatota ar prasītāja izvirzīto pirmo pamatu, vai arī paturēt spēkā tā sekas uz nenoteiktu laiku, ja minētā atcelšana ir pamatota vienīgi ar otro pamatu.
- 24 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 3. oktobra rīkojumu Čehijas Republikai, Zviedrijas Karalistei un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Eiropas Komisijai tika atļauts iestāties lietā Parlamenta prasījumu atbalstam.

Par prasību

- 25 Savas prasības atbalstam Parlaments izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu Parlaments apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir kļūdaini pamatots tikai ar LES 37. pantu un tāvad tas nebūtu bijis jāpieņem saskaņā ar specifisko kopējās ārējās un drošības politikas (KĀDP) nolīgumu procedūru, kas ir noteikta ar LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmo teikuma daļu, ar kuru ir izslēgta jebkāda Parlamenta iesaistīšanās. Šāds lēmums, kura atbilstošais juridiskais pamats esot LES 37. pants, kā arī LESD 82. un 87. pants, esot varējis tikt pieņemts tikai saskaņā ar LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) apakšpunkta v) punktā paredzēto procedūru, kurā ir paredzēts, ka ir jāsaņem Parlamenta piekrišana. Otrajā prasības pamatā par LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu Parlaments izsaka pārmetumu Padomei, ka tā nav nekavējoties un pilnīgi informējusi to par visiem ES un Tanzānijas nolīguma sarunu un noslēgšanas posmiem.

Par pirmo pamatu – kļūdainu juridiskā pamata izvēli

Lietas dalībnieku argumenti

- 26 Ar pirmo pamatu Parlaments apgalvo, ka Padome ir kļūdaini uzskatījusi, ka apstrīdētais lēmums attiecas uz nolīgumu, kas attiecās "vienīgi uz [KĀDP]" LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmās teikuma daļas izpratnē. Tas apgalvo, ka, tā kā neesot saņemta tā piekrišana, šis lēmums ir pieņemts, pārkāpjot līgumu noteikumus. Tas apgalvo, ka ES un Tanzānijas nolīgumam ir dubults mērķis, jo šis nolīgums attiecas gan uz KĀDP, gan uz tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās un policijas sadarbību, kas ir jomas, uz kurām attiecas parastā likumdošanas procedūra. Līdz ar to Parlaments uzskata, ka apstrīdētā lēmuma juridiskajam pamatam esot bijis jābūt LES 37. pantam, kā arī LESD 82. un 87. pantam un ka tāvad tas esot bijis jāpieņem atbilstoši LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) apakšpunkta v) punktā paredzētajai procedūrai.
- 27 Parlaments norāda, ka Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, kuru tiesa var pārbaudīt un kurā tostarp ietilpst attiecīgā akta mērķis un saturs. Šajā ziņā ES un Tanzānijas līguma mērķis esot novērst to, ka skartās dalībvalstīs būtu spiestas pašas virzīt kriminālprocesus, un atvieglot sadarbību starp šo dalībvalstu un Tanzānijas Savienotās Republikas iestādēm, izveidojot tiesisku kārtību aizdomās turēto nodošanai šai valstij, lai tā uzņemtos veikt izmeklēšanas un kriminālvajāšanas. Turklāt šajā nolīgumā ir ietvertas normas, kas tieši attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību un tostarp uz apiešanos ar nodotajām personām, kriminālvajāšanām un tiesvedībām pret tām.
- 28 Patiesībā ES un Tanzānijas nolīgums neattiecoties vienīgi uz KĀDP. Šajā ziņā Parlaments uzskata, ka minēto nolīgumu nevar uzskatīt vienīgi kā Savienības starptautiskas misijas ar mērķi saglabāt mieru, novērst konfliktus un stiprināt starptautisko drošību aspektu. Faktiski šī nolīguma mērķis esot arī nodot personas, kuras tur aizdomās par noziedzīgām darbībām, uz kurām var attiecināt dalībvalstu

jurisdikciju un kuras atrodas Savienības teritorijā, trešās valsts tiesu un policijas iestādēm, lai šīs iestādes attiecībā uz šiem aizdomās turētajiem varētu īstenot savas pilnvaras veikt izmeklēšanu un kriminālvajāšanu.

- 29 Parlaments šajā ziņā uzsver, ka dalībvalstu tiesu un policijas iestādes varētu pašas īstenot šīs pilnvaras. Gadījumā, ja aizturētās personas tiktu nodotas nevis Tanzānijas iestādēm, bet gan dalībvalstu kompetentajām iestādēm, *EUNAVFOR* veiktu nevis militāru operāciju, bet gan drīzāk rīkotos kā administratīva iestāde. Šajā ziņā fakts vien, ka šādas nodošanas ir uzticētas jūras spēkiem, neļaujot tās kvalificēt par militārām vai ar drošību saistītām darbībām un tātad nevar secināt, ka šīs nodošanas attiecoties vienīgi uz KĀDP.
- 30 Turklāt ne starptautiskajās tiesībās, ne Drošības padomes rezolūcijās, ne arī operācijas *Atalanta* pilnvarās, kuras izriet no Vienotās rīcības 2008/851, neesot paredzēts pienākums nodot *EUNAVFOR* aizturētos pirātus trešajām valstīm. Šajā ziņā Parlaments apgalvo, ka šīs Vienotās rīcības 12. panta 1. punktā paredzētās alternatīvas pirmā izvēle ir nodot personas, kuras tur aizdomās par pirātisma darbībām, dalībvalstu kompetentajām iestādēm, un to nodošana uz trešo valsti ir vienīgi šīs alternatīvas otrā izvēle.
- 31 Parlaments, lai apliecinātu, ka pastāv tieša un cieša saikne starp šo nolīgumu un brīvības, drošības un tiesiskuma telpu LESD V sadaļas izpratnē, norāda, ka aizdomās par pirātisma darbībām aizturētās un apcietinātās personas, kā arī konfiscētais īpašums atrodas dalībvalstu, kuras piedalās *EUNAVFOR*, jurisdikcijā. Šādu personu un īpašuma nodošanas no Savienības uz trešo valsti, šajā gadījumā uz Tanzānijas Republiku, sekas esot tādas, ka dalībvalstu kompetentajām iestādēm tiek atņemtas to pilnvaras veikt izmeklēšanu, kriminālvajāšanu un tiesvedību atbilstoši to tiesībām. Pirātisms ietilpstot starptautiskajā cīņā pret noziedzību, tā ir joma, kas attiecoties uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu un tostarp ar šo telpu saistītajām tiesību normām, kas attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību. Šādos apstākļos tādā nolīgumā kā ES un Tanzānijas nolīgumā nevarot iekļaut sadarbības instrumentus, kuri attiecas uz minēto telpu, neizmantojot juridisko pamatu, kas attiecas uz šo pašu telpu.
- 32 Parlaments pieļauj, ka operācija *Atalanta* un ES un Tanzānijas nolīgums sniedz ieguldījumu atsevišķu Savienības ārējās darbības mērķu, kuri ir minēti LES 21. panta 1. un 2. punktā, īstenošanā. Tomēr tas apgalvo, ka fakts vien, ka ar šādiem pasākumiem cenšas sasniegt šos mērķus, obligāti nenozīmē, ka tie attiecas vienīgi uz KĀDP. Tāpat, kaut arī starptautiskās drošības stiprināšana ir viens no speciālajiem kopējās drošības un aizsardzības politikas mērķiem, ES un Tanzānijas nolīguma saturs neesot saistīts ne ar vienu no īpašajiem šīs politikas uzdevumiem, kas ir minēti LES 42. panta 1. punktā un 43. panta 1. punktā. Faktiski dalībvalstu iesaistīšanās cīņā pret pirātismu pamatā esot draudi, kādus šī parādība radot Savienības iekšējai drošībai.
- 33 Savai aizstāvībai Padome apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pamatoti balstīts uz LES 37. pantu un LESD 218. panta 5. un 6. punkta otrās daļas pirmo teikuma daļu un ES un Tanzānijas nolīguma pieņemšanai, kura attiecas vienīgi uz KĀDP, nebija jāsaņem Parlamenta piekrišana.
- 34 Pirmkārt, 2014. gada 24. jūnija spriedumā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025), kas tika pasludināts pēc šīs prasības atcelt tiesību aktu iesniegšanas, Tiesa esot uzskatījusi, ka Padomes 2011. gada 12. jūlija Lēmumu 2011/640/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Maurīcijas Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Maurīcijas Republikai un par aizdomās turētu pirātu stāvokli pēc nodošanas (OV 2011, L 254, 1. lpp.), kura saturs esot gandrīz identisks apstrīdētā lēmuma saturam un kas attiecās uz tāda nolīguma parakstīšanu, kura noteikumi ir ļoti radniecīgi ar ES un Tanzānijas nolīguma noteikumiem, varēja pamatoti balstīt vienīgi uz LES 37. pantu.

- 35 Otrkārt, Padome uzskata, ka pamats par kļūdu apstrīdētā lēmuma materiālā juridiskā pamata izvēlē ir jānoraida kā nepamatots. Ciktāl Parlaments apgalvo, ka ES un Tanzānijas nolīgumā ir izvirzīti divi mērķi, no kuriem pirmais ir saistīts ar KĀDP un otrs – ar tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību, un ka līdz ar to LESD 82. un 87. pantam kopā ar LES 37. pantu esot bijis jāveido apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats, Parlaments tomēr neprecizējot, vai šis otrs mērķis nav papildu rakstura. Padome apgalvo, ka, ciktāl Parlaments saistībā ar tiesvedību, kuras noslēgumā tika taisīts 2014. gada 24. jūnija spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025), ir atzinis, ka attiecībā uz 2011. gada 14. jūlija nolīgumu starp Eiropas Savienību un Maurīcijas Republiku šajā nolīgumā izvirzītie mērķi, kuri neietilpst KĀDP, bija vienīgi papildu rakstura, identiskie mērķi, kuri ir izvirzīti ES un Tanzānijas nolīgumā, ir tāda paša rakstura. Tātad apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats esot LES 37. pants.
- 36 Treškārt, Padome apgalvo, ka apstrīdētais lēmums un ES un Tanzānijas nolīgums attiecas vienīgi uz KĀDP un tam nav neviena papildu rakstura mērķa attiecībā uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību. Tā kā ES un Tanzānijas nolīgums tika noslēgts saistībā ar krīzes pārvarēšanas militāru operāciju, kas tika veikta saskaņā ar KĀDP, un tā mērķis bija cīņa ar pirātismu atbilstoši piemērojamajām Drošības padomes rezolūcijām, tas neattiecoties uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu Savienības iekšienē. Par pirātisma darbībām aizdomās turēto personu apcietināšana un nodošana neesot nekas vairāk kā operācijas *Atalanta* drošības misijas sekas. Turklāt, tā kā šis nolīgums, ievērojot tā saturu, attiecas uz tiesiskuma un cilvēktiesību ievērošanas veicināšanu, tas pilnībā attiecoties uz KĀDP.
- 37 Turklāt cīņa pret starptautisko noziedzību ietilpstot KĀDP. Šajā ziņā ES un Tanzānijas nolīguma mērķis neesot aizsargāt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, to uzlūkojot gan no iekšēja, gan ārēja skatpunkta attiecībā pret Savienību. It īpaši ar šo nolīgumu dalībvalstu kompetentajām iestādēm neesot liegtas ne izmeklēšanas pilnvaras, ne arī pilnvaras veikt kriminālvajāšanu un tiesāt operācijā *Atalanta* iesaistīto spēku aizturētās personas, bet gan drīzāk ar to cenšas novērst sodīšanas neesamību, sniedzot iespēju nodot minētās personas valstij reģionā, kurā norisinās šī operācija, ja neviena dalībvalsts kompetentā iestāde nevēlas uzsākt kriminālvajāšanu pret šīm personām.
- 38 Replikā Parlaments apgalvo, ka Tiesa 2014. gada 24. jūnija spriedumā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025) nav lēmusi par jautājumu, vai par Lēmuma 2011/640 juridisko pamatu būtu bijis jābūt vienīgi LES 37. pantam vai arī turklāt citiem nolīguma noteikumiem. Lai gan Parlaments atzīst, ka pirātisma izskaušana ar mērķi aizsargāt kuģus ir operācijas *Atalanta* galvenais mērķis atbilstoši Vienotajai rīcībai 2008/851, tas apgalvo, ka visas no šīs operācijas izrietošās darbības sistemātiski neattiecas uz KĀDP. Tādējādi, ja vien neuzskata, ka visi Savienības noslēgtie starptautiskie nolīgumi attiecībā uz tādu personu nodošanu, kas tiek turētas aizdomās par kriminālsodāmām darbībām un kuras sagūstījuši dalībvalstu bruņotie spēki, attiecas vienīgi uz KĀDP, visas par pirātisma darbībām aizdomās turēto personu nodošanas, kā arī pret tām veiktās kriminālvajāšanas saskaņā ar ES un Tanzānijas nolīgumu nevar tikt pielīdzinātas militārām darbībām. Šādos apstākļos ES un Tanzānijas nolīgumam esot izvirzīti divi mērķi un tātad tam ir vajadzīgs dubults juridiskais pamats.
- 39 Atbildes rakstā uz repliku Padome piebilst, ka operācijas *Atalanta* mērķis ir stiprināt starptautisko drošību, ka to īsteno saistībā ar kopējo drošības un aizsardzības politiku un ka ES un Tanzānijas nolīgums ir ticis noslēgts, piemērojot Vienotās rīcības 2008/851 12. pantu. Līdz ar to par pirātisma darbībām aizdomās turētu personu nodošana esot šīs misijas iznākums un tā nav kvalificējama kā atsevišķa policijas un tiesu iestāžu sadarbības darbība. Saskaņā ar Vienotās rīcības 2008/851 2. pantu operācijas *Atalanta* galvenās misijas izpaužoties kā Pasaules Pārtikas programmas un citu neaizsargātu kuģu aizsargāšana, noteiktu zonu uzraudzība, kā arī jūrā izdarītu pirātisma darbību un bruņotu laupīšanu novēršana, prevencija un sodīšana par tām, ieskaitot spēka pielietošanu. Turpretī par pirātisma darbībām aizdomās turētu personu apcietināšanas un nodošanas darbībām, viņu personas datu vākšanai, šo datu nodošanai Interpolam un savākto datu par zvejas darbībām nodošanai esot papildu raksturs.

40 Padome precizē, ka pasākumi attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu neatkarīgi no tā, vai tie ir Savienības iekšējie vai ārējie pasākumi, ir jāveic ar mērķi stiprināt brīvību, drošību un tiesiskumu Savienības iekšienē vai pie tās robežām. ES un Tanzānijas nolīgumam neesot saistības ar minētās telpas mērķiem. Kad Tanzānijas Savienotajai Republikai nodod par pirātisma darbībām aizdomās turētu personu, neviena no dalībvalstīm neīstenojot savu jurisdikciju. Turklāt kara kuģis, uz ko attiecas vienīgi karoga valsts jurisdikcija, neesot pielīdzināms tās teritorijas daļai. Turklāt Parlaments nepaskaidrojot, kādēļ pirātisms ir uzskatāms par draudu Savienības iekšējai drošībai.

41 Tiesas sēdē Parlaments, atbildot uz Tiesas uzdotu jautājumu, apgalvoja, ka gadījumā, ja juridiskie pamati, kuri attiecas uz KĀDP un brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, nevarētu tikt kombinēti tiem piemērojamo procedūru nesaderības dēļ, tad apstrīdētā lēmuma juridiskajam pamatam būtu jābūtu vienīgi LESD 82. un 87. pantam.

Tiesas vērtējums

42 Attiecībā uz aktiem, kuri pieņemti, pamatojoties uz kādu no KĀDP jomas normām, Tiesai ir jāuzrauga, tostarp atbilstoši LESD 275. panta otrās daļas pirmajai teikuma daļai un LES 40. pantam, lai šīs politikas īstenošana neietekmētu iestāžu veikto procedūru piemērošanu un iestādēm piešķirto attiecīgo pilnvaru apjomu, kādas ir paredzētas Līgumos, lai īstenotu Savienības kompetences atbilstoši LESD. Atbilstoša juridiskā pamata izvēlei Savienības aktam ir konstitucionāla nozīme, kļūdaina juridiskā pamata izvēle var būt pamats šāda akta atcelšanai, tostarp tad, ja ar atbilstošo juridisko pamatu ir paredzēta citāda pieņemšanas procedūra nekā faktiski izmantotā (šajā ziņā skat. atzinumu 2/00, 2001. gada 6. decembris, EU:C:2001:664, 5. punkts).

43 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta, tostarp akta, kas pieņemts tāda starptautiska nolīguma noslēgšanai kā šajā lietā, juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp norādot šī tiesību akta mērķi un saturu (šajā ziņā skat. spriedumus, 1987. gada 26. marts, Komisija/Padome, 45/86, EU:C:1987:163, 11. punkts; 1991. gada 11. jūnijs, Komisija/Padome, saukts "Titāna dioksīds", C-300/89, EU:C:1991:244, 10. punkts; atzinums 2/00, 2001. gada 6. decembris, EU:C:2001:664, 22. punkts, un spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 42. punkts).

44 Ja kāda Savienības akta analizē atklājas, ka tam ir divi mērķi vai divas sastāvdaļas, un ja vienu no šiem mērķiem vai sastāvdaļām var atzīt par galveno, bet otram ir tikai palīgraksturs, tad tiesību akts ir jāpamato tikai ar vienu juridisko pamatu, proti, ar to, ar ko ir saistīts galvenais vai izšķirošais mērķis vai sastāvdaļa. Izņēmuma kārtā, ja turpretī ir pierādīts, ka tiesību aktam ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraucjami saistītas un kam attiecībā pret citām nav palīgrakstura, līdz ar to ir piemērojamas dažādas Līguma tiesību normas, šāds pasākums ir pamatojams ar vairākiem atbilstošiem juridiskiem pamatiem (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, Komisija/Parlaments un Padome, C-178/03, EU:C:2006:4, 42. un 43. punkts, kā arī 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 43. punkts).

45 Pirmkārt, attiecībā uz ES un Tanzānijas nolīguma saturu ir jākonstatē, ka šī nolīguma noteikumos atbilstoši tā 1. pantam ir paredzēti nosacījumi un kārtība, kādā *EUNAVFOR* nodod Tanzānijas Savienotajai Republikai personas, kuras tur aizdomās par to, ka tās plāno veikt, veic vai ir veikušas pirātisma darbības, un kuras *EUNAVFOR* ir aizturējuši, un ar tām saistīto *EUNAVFOR* konfiscēto īpašumu, kā arī izturēšanās pret šīm personām pēc šīs nodošanas.

46 Saskaņā ar minētā nolīguma 3. un 4. pantu šajos nosacījumos un kārtībās ietilpst vispārējo principu ievērošana, tostarp apiešanās, ievērojot starptautiskās saistības cilvēktiesību jomā. Turklāt minētajā nolīgumā ir regulēti izturēšanās, kriminālvajāšanas un tiesāšanas nosacījumi pret nodotajām personām, vienlaikus tā 5. pantā paredzot, ka šādas personas nevar tiesāt par nodarījumu, par kuru paredzētais maksimālais sods ir bargāks nekā mūža ieslodzījums. Turklāt šī nolīguma 6. pantā ir paredzēta reģistra

veikšana un dokumentu par minēto personu nodošanu paziņošana, tā 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka *EUNAVFOR* pieejamo līdzekļu un spēju robežās sniedz Tanzānijas Savienotajai Republikai visu palīdzību attiecībā uz izmeklēšanas veikšanu un tiesvedības īstenošanu pret nodotajām personām.

- 47 Ir tiesa, kā to ir norādījusi ģenerālvokāte savu secinājumu 60. punktā, ka atsevišķas ES un Tanzānijas nolīgumā paredzētās saistības pirmšķietami attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un pārrobežu policijas sadarbību, ja tās uzlūko atsevišķi. Tomēr, kā to ir arī norādījusi ģenerālvokāte, apstākļi, ka noteikti šāda nolīguma noteikumi, tos uzlūkojot atsevišķi, līdzinās noteikumiem, kādus var pieņemt vienā Savienības darbības jomā, pats par sevi nav pietiekams, lai noteiktu apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu. It īpaši attiecībā uz ES un Tanzānijas nolīguma noteikumiem, kuri ir paredzēti tiesiskuma un cilvēktiesību, kā arī cilvēka cieņas ievērošanai, ir jāuzsver, ka šīs prasības ir jāievēro attiecībā uz jebkuru Savienības darbību, tostarp KĀDP jomu, kā tas, kopā ņemot, izriet no LES 21. panta 1. punkta pirmās daļas 2. punkta b) apakšpunkta un 3. punkta un 23. panta. Šādos apstākļos nolīgums ir jāizvērtē arī, ņemot vērā tā mērķi.
- 48 Otrkārt, attiecībā uz šo mērķi no apstrīdētā lēmuma preambulas 3. punkta tostarp izriet, ka šis nolīgums ir noslēgts, piemērojot Vienotās rīcības 2008/851 12. pantu, kura attiecas uz KĀDP, lai *EUNAVFOR* aizturētās un apcietinātās personas, kā arī konfiscēto īpašumu saistībā ar operāciju *Atalanta* varētu nodot trešajai valstij, šajā gadījumā, Tanzānijas Savienotajai Republikai, kas vēlas īstenot savu jurisdikciju attiecībā uz šīm personām un īpašumu. Kā izriet jau no pašas minētās vienotās rīcības virsraksta, tā ir paredzēta, lai sniegtu ieguldījumu tostarp pirātisma darbību un bruņotu laupīšanu apkarošanai Somālijas piekrastē.
- 49 Tādējādi ES un Tanzānijas nolīguma mērķis galvenokārt ir sniegt ieguldījumu efektīvā operācijas *Atalanta* īstenošanā, tostarp tajā ziņā, ka ar šo nolīgumu ilgstoši tiek stiprināta starptautiskā sadarbība pirātisma darbību apkarošanas jomā un ar to tiek definēta tiesiskā kārtība aizturēto un apcietināto personu nodošanai, tādējādi ļaujot cīnīties ar šādu personu nesodišanu saskaņā ar pilnvarām, kādas ir piešķirtas ar atbilstošajām Drošības padomes rezolūcijām.
- 50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Drošības Padome, tostarp ar Rezolūcijas 1846 (2008) 14. punktu, ir prasījusi visām valstīm sadarboties, lai noteiktu, kurai būs jurisdikcija un pilnvaras noteikt pasākumus, kas ir nepieciešami izmeklēšanai un kriminālvajāšanai pret personām, kuras ir veikušas pirātisma darbības un bruņotas laupīšanas Somālijas piekrastē. Atspoguļojot ANO Jūras tiesību konvencijas 100. pantā iecerēto sadarbību, kurā līgumslēdzējām valstīm ir uzlikts sadarbības pienākums pirātisma atklātā jūrā apspiešanai, tika pieņemts apstrīdētais lēmums – kā šīs starptautiskās darbības sastāvdaļa cīņai pret pirātisma darbībām un it īpaši pret personu, kuras izdara šādas darbības, nesodišanu – ar nolūku parakstīt un noslēgt ES un Tanzānijas nolīgumu.
- 51 Šis nolīgums, kas ir noslēgts, piemērojot Vienotās rīcības 2008/851 12. pantu, ir cieši saistīts ar operāciju *Atalanta* tādējādi, ka, ja nebūtu šīs operācijas, zustu šī nolīguma priekšmets. Tā kā ES un Tanzānijas nolīgums pastāv tikai kā *EUNAVFOR* papildinājums, šī nolīguma priekšmets zudis dienā, kad šie spēki pārtrauks savas darbības.
- 52 Nav nozīmes Parlamenta argumentam, atbilstoši kuram, ja nebūtu ES un Tanzānijas nolīguma, dalībvalstis pašas varētu nodrošināt kriminālvajāšanas pret sagūstītajām personām, jo ar šo nolīgumu ir tostarp paredzēts uzlabot šo kriminālvajāšanu efektivitāti, nodrošinot attiecīgo personu nodošanu Tanzānijas Savienotajai Republikai tieši tad, ja kompetentā dalībvalsts nespēj vai nevēlas īstenot savu jurisdikciju. Faktiski bez iepriekšējas šādu nodošanas nolīgumu noslēgšanas, kuri ir tiešā veidā minēti Vienotās rīcības 2008/851 12. panta 3. punktā, lai garantētu, ka apiešanās ar nodotajām personām būtu atbilstoša starptautisko tiesību prasībām cilvēktiesību jomā, nevienu no *EUNAVFOR* aizturētajām personām nevarētu nodot trešajām valstīm reģionā, kur norisinās operācija *Atalanta*, kas varētu apgrūtināt vai pat likt šķēršļus šīs operācijas efektīvai darbībai un tai izvirzīto mērķu izpildei.

- 53 Turklāt *EUNAVFOR* var vienīgi nodot par pirātisma darbībām aizdomās turētās personas, kuras šie spēki paši ir aizturējuši un apcietinājuši saistībā ar operāciju *Atalanta*. Šādos apstākļos nevar atzīt Parlamenta argumentu, kura mērķis ir pierādīt, ka šo jūras spēku izvērstās darbības varētu pielīdzināt tiesu iestāžu vai policijas darbībām. Minētās darbības tiek veiktas vienīgi saistībā ar konkrētu operāciju, kura attiecas uz KĀDP, ar kuras īstenošanu tās ir nesaraujami saistītas.
- 54 Tādējādi ES un Tanzānijas nolīguma mērķa pārbaudē apstiprinās, ka *EUNAVFOR* apcietināto vai aizturēto personu nodošanas procedūra, kas ir noteikta ar šo nolīgumu, ir instruments, ar kuru Savienība īsteno operācijas *Atalanta* mērķus, kuri izpaužas kā starptautiskā miera un drošības uzturēšana, kas ļauj izvairīties no tā, ka personas, kas ir izdarījušas pirātisma darbības, paliek nesodītas.
- 55 Tā kā šis nolīgums lielākoties attiecas uz KĀDP, nevis uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās vai policijas sadarbību, apstrīdēto lēmumu varēja pamatoti pieņemt, pamatojoties vienīgi uz LES 37. pantu. Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir pamatoti pieņemts saskaņā ar LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmajā teikuma daļā paredzēto procedūru.
- 56 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu par LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 57 Parlaments apgalvo, ka LESD 218. panta 10. punktā noteiktais pienākums, saskaņā ar kuru tas ir “nekavējoties un pilnīgi [jā]informē visos procedūras posmos”, ir būtisks procedūras noteikums, kurš ir piemērojams visiem Savienības noslēgtajiem nolīgumiem, tostarp tiem, kuri attiecas uz KĀDP. Padome esot pārkāpusi šo noteikumu tādējādi, ka tā informēja Parlamentu par sarunu uzsākšanu par ES un Tanzānijas nolīgumu tikai 2010. gada 22. martā un par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu 2014. gada 19. martā, proti, deviņas dienas pēc šīs pieņemšanas. Turklāt ne Augstais pārstāvis, ne Padome neesot informējuši Parlamentu par pārrunām pirms minētās pieņemšanas. Visbeidzot Padome tam neesot paziņojusi ne norādes sarunām, ne šī lēmuma tekstu, ne arī ES un Tanzānijas nolīguma tekstu.
- 58 Parlaments apgalvo, ka šis informācijas trūkums tam bija šķērslis pieņemt politisku nostāju par ES un Tanzānijas nolīgumu un, vispārīgāk, īstenot Padomes darbību parlamentāro kontroli. Tas apgalvo, ka, ja vien mērķis nav atņemt šai normai jebkādu saistošo spēku, šis ir pienākums, kas ir uzlikts papildus atsevišķa rakstura pienākumam apspriesties ar Parlamentu par KĀDP saskaņā ar LES 36. pantu. Turklāt, ja Parlamentu par starptautisko nolīgumu sarunām un noslēgšanu informētu vienīgi ar to publicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, tiktu aizskarta LESD 218. panta 10. punkta lietderīgā iedarbība.
- 59 Padome neapstrīd, ka šī pēdējā tiesību norma ir piemērojama arī tiem starptautiskajiem nolīgumiem, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP, bet apgalvo, ka šajā gadījumā tā nav tikusi pārkāpta. Šajā ziņā tā paskaidro, ka Parlamentu informē par visiem atbilstošajiem lēmumiem, kurus Padome pieņem, pamatojoties uz LESD 218. pantu, tostarp attiecībā uz atļauju sarunu uzsākšanai, norādēm sarunām, starptautiska nolīguma parakstīšanu un noslēgšanu, kā arī attiecīgā gadījumā par šāda nolīguma pagaidu piemērošanu.
- 60 Attiecībā uz ES un Tanzānijas nolīgumu Padome iesākumā norāda, ka tā ir pienācīgi informējuši Parlamentu par norādēm sarunām. 2010. gada 22. martā, datumā, kurā tika pieņemts lēmums par atļauju sarunu uzsākšanai, Padome esot nosūtījusi vēstuli Parlamentam, kurā tā paskaidroja, ka saskaņā ar Vienotās rīcības 2008/851 12. pantu bija jānoslēdz nolīgumi par nodošanu ar noteiktām trešajām valstīm un ka Augstais pārstāvis saskaņā ar LES 37. pantu bija devis atļauju uzsākt sarunas ar noteiktu skaitu valstu, kuru vidū bija arī Tanzānijas Savienotā Republika. Attiecībā uz ES un

Tanzānijas nolīguma projektu informācija, kāda bija Parlamenta rīcībā par iepriekš noslēgtajiem nolīgumiem ar citām valstīm saistībā ar operāciju *Atalanta*, tam esot ļāvusi īstenot savas prerogatīvas, kuras starptautisko nolīgumu, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP, jomā tik un tā ir ierobežotas.

- 61 Turpinot attiecībā uz apstrīdētā lēmuma un ES un Tanzānijas nolīguma tekstu paziņošanu Parlamentam Padome apgalvo, ka Parlamenta ierobežoto prerogatīvu saistībā ar starptautisko nolīgumu KĀDP jomā sarunu un noslēgšanas procedūru mērķis ir ļaut Parlamentam kontrolēt šo līgumu juridisko pamatu un šajā gadījumā šis mērķis ir sasniegts, ciktāl Parlaments varēja veikt šādu pārbaudi pēc 2010. gada 22. marta vēstules saņemšanas, ar kuru to informēja par sarunu uzsākšanu. Turklāt apstrīdētā lēmuma un ES un Tanzānijas nolīguma teksti katrā ziņā Parlamentam tika paziņoti, tos publicējot 2014. gada 11. aprīļa *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, datumā, kas ir uzskatāms par termiņa sākumu, kurā Parlaments varēja celt prasību par tiesību akta atcelšanu saskaņā ar LESD 263. pantu.
- 62 Visbeidzot Padome apgalvo, ka, tā kā bija jāsniedz informācija par sarunu norisi, šis pienākums ir Augstajam pārstāvim un līdz ar to pamats par LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu nav pamatots. Papildus pamatojumam Padome atsaucas uz faktisko neiespējamību informēt Parlamentu, kamēr notiek sarunas KĀDP jomā, par visiem to reizēm straujajiem un negaidītajiem pagriezieniem. Tā norāda, ka Parlamentam katrā ziņā tika paziņota plašāka informācija saistībā ar operāciju *Atalanta*, ar kuru ir saistīts apstrīdētais lēmums.
- 63 Replikā Parlaments atzīst, ka Padome to ir “nekavējoties” informējusi LESD 218. panta 10. punkta izpratnē par tās lēmumu uzsākt sarunas šī lēmuma pieņemšanas dienā. Parlaments tomēr apgalvo, ka attiecībā uz apstrīdēto lēmumu tas netika nekavējoties informēts, jo šis lēmums tam tika paziņots tikai deviņas dienas pēc tā pieņemšanas. Turklāt Padome tam nekad neesot paziņojusi minētā lēmuma un ES un Tanzānijas nolīguma tekstus. Pienākumu “pilnīgi” informēt Parlamentu LESD 218. panta 10. punkta izpratnē nevarot izpildīt vienīgi ar faktu, ka Padome iepriekš esot noslēgusi līdzīgus nolīgumus. Katrā ziņā Parlaments neesot varējis veikt kontroli pār apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu, nezinot tā tekstu, kas tam ļautu identificēt atbilstošos apstākļus šajā ziņā, piemēram, iecerētā nolīguma mērķi un saturu. Parlaments uzskata, ka Padomei esot bijis pienākums tam paziņot Padomes lēmuma projekta un nolīguma projekta tekstus vēlākais 2012. gada 4. aprīlī, kas ir datums, kurā Padomes ārējo attiecību padomdevēji pieņēma šos tekstus. Pēc šī datuma Padome esot vienīgi gaidījusi šī nolīguma projekta apstiprinājumu no Tanzānijas Savienotās Republikas, kas tai tika paziņots 2014. gada februārī.
- 64 Visbeidzot Parlaments apstrīd to, kā Padome nošķir tai un Augstajam pārstāvim uzticēto pienākumu izpildi tā iemesla dēļ, ka Augstais pārstāvis vada Ārlietu padomi, kas ir par KĀDP atbildīgais Padomes veidojums. Atsaukdamies uz spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025), Parlaments apgalvo, ka LESD 218. panta 10. punkta ievērošana ir nosacījums lēmumu par starptautisko nolīgumu pieņemšanu spēkā esamībai un ka Padomei ir uzlikts pienākums nodrošināt, lai pirms to pieņemšanas Parlaments tiktu pienācīgi informēts.
- 65 Atbildē uz repliku Padome, lai gan tā atzīst, ka vairāku mēnešu vai nedēļu termiņš neatbilst prasībai “nekavējoties informēt” Parlamentu LESD 218. panta 10. punkta izpratnē, apgalvo, ka dažu dienu termiņu, šajā gadījumā – deviņas dienas, kas atbilst septiņām darba dienām, nevar uzskatīt par nesaprātīgu.
- 66 Attiecībā uz sarunu norisi pirms ES un Tanzānijas nolīguma noslēgšanas Padome uzskata, ka tās 2010. gada 22. marta vēstulē Parlamentam bija sniegta pietiekama informācija, kas tam ļāva izveidot vismaz sākotnēju viedokli par Padomes norādītā juridiskā pamata pamatotību un attiecīgā gadījumā izteikt savas šaubas par šo jautājumu. Šajā ziņā Padome piebilst, ka, ja apstāklis, ka tā jau iepriekš ir noslēgusi līdzīgus nolīgumus, pats par sevi nav pietiekams, lai uzskatītu, ka ir izpildītas no LESD

218. panta 10. punkta izrietošās prasības, tad šis apstāklis un 2010. gada 22. marta vēstulē sniegtās ziņas, tos uzlūkojot kopā, ir pietiekami. Turklāt Padome norāda, ka šajā vēstulē aprakstītās pilnvaras sarunu rīkošanai ir saglabājušās nemainīgas.

67 Attiecībā uz uzdevumu sadali starp Padomi un Augsto pārstāvi, atzīdama, ka šis pēdējais vada Ārlietu padomi, Padome apgalvo, ka Augstais pārstāvis nerīkojas šādā statusā, kad tas pārstāv Savienību saistībā ar nolīgumu noslēgšanu attiecībā uz KĀDP jomu. Tātad, tā kā sarunu rīkošana ietilpst Augstā pārstāvja, nevis Padomes uzdevumos, pienākums par to informēt Parlamentu var gulties vienīgi uz Augsto pārstāvi. Padome turklāt uzskata, ka pienākums sniegt informāciju sarunu rīkošanas laikā nevar attiekties uz katru atsevišķo izstrādāto dokumentu vai sarunu seansu, vai arī sagatavošanas darbiem, kuri notiek Padomē. Visbeidzot Padome uzskata, ka tai pirms lēmuma par starptautiska nolīguma noslēgšanu pieņemšanas nav pienākuma pārbaudīt, vai LESD 218. panta 10. punkts tiešām ir ticis ievērots un vai Parlaments līdz ar to ir ticis pienācīgi informēts par sarunu gaitu pirms šāda nolīguma noslēgšanas.

Tiesas vērtējums

68 Saskaņā ar Tiesas judikatūru ar LESD 218. panta 10. punktu uzliktais pienākums, atbilstoši kuram Parlamentu “nekavējoties un pilnīgi informē visos procedūras posmos” par starptautisku nolīgumu sarunu rīkošanu un noslēgšanu, ir piemērojams jebkurai starptautiska nolīguma slēgšanas procedūrai, tostarp nolīgumiem, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP (spriedums, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 85. punkts). LESD 218. pantā, lai izpildītu skaidrības, saskaņotības un racionalizācijas prasības, ir paredzēta vienota un vispārēji piemērojama procedūra, kas attiecas uz sarunām par starptautiskiem nolīgumiem un to slēgšanu, kurus Savienībai ir kompetence noslēgt tās darbības jomās, tostarp KĀDP, kurai atšķirībā no citām jomām nepiemēro nevienu speciālu procedūru (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 52. un 72. punkts).

69 Lai gan Parlamentam uzticētā loma KĀDP jomā saglabājas ierobežota, jo šī iestāde ir izslēgta no nolīgumu sarunu rīkošanas un noslēgšanas, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP, tas nenozīmē, ka Parlamentam nav ne mazāko tiesību uzraudzīt šo Savienības politiku (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 83. un 84. punkts).

70 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Parlamenta līdzdalība likumdošanas procesā Savienības līmenī atspoguļo demokrātijas pamatprincipu, saskaņā ar kuru tautas ar pārstāvju palātas starpniecību piedalās varas īstenošanā (šajā ziņā skat. spriedumus, 1980. gada 29. oktobris, *Roquette Frères*/Padome, 138/79, EU:C:1980:249, 33. punkts; 1991. gada 11. jūnijs, *Titāna dioksīds*, C-300/89, EU:C:1991:244, 20. punkts, un 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 81. punkts). LESD 218. panta 10. punktā paredzētais pienākums informēt par starptautisku nolīgumu sarunu un noslēgšanas procedūru ir demokrātiskā principa izpausme, uz kura ir balstīta Savienība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 81. punkts).

71 Šī informācijas sniegšanas prasība ir domāta, lai tostarp nodrošinātu, ka Parlaments spēj īstenot demokrātijas kontroli pār Savienības ārējo darbību un, konkrētāk, pārbaudīt, vai lēmuma par nolīguma slēgšanu juridiskā pamata izvēle ir notikusi, ievērojot tā prerogatīvas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79. punkts). Šajā ziņā, lai arī pienākuma nekavējoties un pilnīgi informēt Parlamentu priekšmets nav ļaut tam piedalīties nolīgumu KĀDP jomā sarunu rīkošanā un noslēgšanā, tas tomēr Parlamentam ļauj papildus pārbaudes veikšanai par piemērotu juridisko pamatu pasākumiem, kuri ir noteikti saistībā ar šo politiku, īstenot tam piešķirtās kompetences, esot pilnīgi informētam par Savienības ārējo darbību.

- 72 Tā kā saskaņā ar LESD 21. panta 3. punktu Savienībai ir jānodrošina konsekvence dažādo ārējo darbības jomu starpā, informācijas pienākums, kurš pārējām iestādēm ir attiecībā pret Parlamentu saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu, veicina šīs darbības vienotību un konsekvenci (attiecībā uz sadarbību starp Savienības un dalībvalstu iestādēm pēc analogijas skat. spriedumu, 2005. gada 2. jūnijs, Komisija/Luksemburga, C-266/03, EU:C:2005:341, 60. punkts; atzinumu 1/08, 2009. gada 30. novembris, EU:C:2009:739, 136. punkts, un spriedumu, 2010. gada 20. aprīlis, Komisija/Zviedrija, C-246/07, EU:C:2010:203, 75. punkts).
- 73 Jau no sākuma ir jānoraida Padomes arguments, atbilstoši kuram Parlamenta informēšanas pienākums par sarunu rīkošanu ietilpst Augstā pārstāvja, nevis pašas Padomes uzdevumos. Ciktāl LESD 218. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Padome atļauj uzsākt sarunas, pieņem sarunu norādes, atļauj nolīgumus parakstīt un noslēgt, no tā izriet, ka šai iestādei ir uzlikts arī pienākums, tostarp saistībā ar nolīgumiem, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP, uzraudzīt LESD 218. panta 10. punktā noteiktā pienākuma izpildi.
- 74 Šajā ziņā Parlaments pārmet Padomei, pirmkārt, ka tā to nav informējusi par sarunu norisi, otrkārt, ka tā tam nav nodevusi ne galīgo ES un Tanzānijas nolīguma tekstu, ne arī apstrīdētā lēmuma tekstu un, treškārt, ka tā to par šī pēdējā lēmuma pieņemšanu ir informējusi tikai deviņas dienas pēc šīs pieņemšanas.
- 75 Iesākumā attiecībā uz pārmetumu, ka Padome nav informējusi Parlamentu par sarunu norisi, ir jākonstatē, ka šajā lietā Padome informēja Parlamentu tikai pēc atļaujas uzsākt sarunas un pēc to noslēgšanas. Tomēr Tiesa 2014. gada 24. jūnija sprieduma Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025) 86. punktā uzskatīja, ka LESD 218. panta 10. punktā paredzētais pienākums raudzīties, lai Parlaments tiktu nekavējoties un pilnīgi informēts visos starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūras posmos, ir piemērojams arī posmiem pirms šāda nolīguma noslēgšanas un tādējādi ar to tiek tostarp aptverts arī sarunu rīkošanas posms.
- 76 Šajā ziņā, attiecībā uz minētajā tiesību normā noteikto informācijas apmēru ir jāatgādina, ka LESD 218. pantā paredzētajā starptautisko nolīgumu sarunu un noslēgšanas procedūrā ietilpst tostarp atļauja sarunu uzsākšanai, norāžu sarunām noteikšana, Savienības sarunu vadītāja iecelšana un attiecīgā gadījumā speciālas komitejas izveidošana, sarunu noslēgšana, atļauja parakstīt nolīgumu, attiecīgā gadījumā lēmums par nolīguma pagaidu piemērošanu pirms tā spēkā stāšanās un nolīguma noslēgšana.
- 77 Lai gan saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu Parlaments ir jāinformē visos procedūras posmos, tomēr fakts, ka tā piedalīšanās sarunās par nolīgumu, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP, un tā noslēgšana ir tiešā veidā izslēgta, nozīmē, ka šī informēšanas prasība neattiecas uz posmiem, kuri ir saistīti ar sagatavošanās procesu Padomes iekšienē. Tādēļ, kā to arī ir norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 86. punktā, prasība informēt Parlamentu nevar būt aprobežota tikai ar tiem procedūras posmiem, kuri ir minēti iepriekšējā šī sprieduma punktā, bet gan tā attiecas arī uz starpposmu rezultātiem, pie kādiem nonāk sarunu gaitā. Šajā ziņā, kā to arī ir apgalvojis Parlaments, šīs informēšanas prasības izpildei bija vajadzīgs, lai Padome paziņotu nolīguma projekta un lēmuma projekta tekstus, kurus bija pieņēmuši par sarunām atbildīgie Padomes ārējo attiecību padomdevēji, ciktāl šo projektu teksti bija paziņoti Tanzānijas iestādēm nolīguma noslēgšanai.
- 78 Turklāt šajā lietā Padome nekādā veidā nav informējusi Parlamentu par sarunu procedūras gaitu, kas norisinājās pirms ES un Tanzānijas nolīguma noslēgšanas, neskaitot 2010. gada 22. marta vēstuli, kurā Parlamentam tika darīta zināma šīs procedūras uzsākšana. Tā kā Parlamenta kontroles tiesības ir iedomājamas, vienīgi ievērojot paša noslēdzamā nolīguma tekstu, nevis atkarībā no pārējiem nolīgumiem, kuriem attiecīgā gadījumā ir līdzīgas raksturiezīmes (pēc analogijas skat. spriedumu, 2008. gada 6. novembris, Parlaments/Padome, C-155/07, EU:C:2008:605, 74. punkts), tad ar citām valstīm noslēgtu līgumu pastāvēšanai, par kuriem Parlamentam varētu būt informācija, šajā ziņā nav

nozīmes. Šādos apstākļos ir jānoraida Padomes arguments, ka Parlaments, ievērojot to, ka pastāv līdzīgi iepriekš noslēgti nolīgumi, bija pietiekami informēts par sarunu rikošanas gaitu, kuras iznākums bija ES un Tanzānijas nolīgums.

- 79 Turpinot attiecībā uz iebildumu saistībā ar faktu, ka Padome nav paziņojusi ES un Tanzānijas nolīguma un apstrīdētā lēmuma tekstus, ir jānoraida Padomes arguments par to, ka Parlaments varēja īstenot savas prerogatīvas, tiklīdz pēc publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tam kļuva zināms pieņemto tekstu saturs.
- 80 Tādējādi, kā Tiesa to jau ir uzsvērusi, ar lēmuma par nolīguma parakstīšanu un noslēgšanu publicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* nevar novērst LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu. Šāda publicēšana ir paredzēta LESD 297. pantā, un tā atbilst nosacījumiem par publicēšanu, kuri tiek piemēroti Savienības tiesību aktam, lai tas stātos spēkā, turpretī prasība informēt, kas izriet no LESD 218. panta 10. punkta, ir paredzēta, lai nodrošinātu, ka Parlaments var īstenot demokrātijas kontroli pār Savienības ārējo darbību un, konkrētāk, ka tas var pārbaudīt, vai tiek ievērotas tā prerogatīvas tieši saistībā ar sekām, kuras izriet no lēmuma par nolīguma slēgšanu juridiskā pamata izvēles (spriedums, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79. punkts).
- 81 Visbeidzot attiecībā uz iebildumu par to, ka Padome ir pārkāpusi LESD 218. panta 10. punktu, jo tā Parlamentu ir informējusi novēloti, proti, deviņas dienas pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, ir jākonstatē, ka šāds termiņš principā neatbilst prasībai informēt Parlamentu “nekavējoties” šīs tiesību normas izpratnē.
- 82 Protams, nevar izslēgt, ka noteiktos apstākļos Parlamenta informēšana dažu dienu laikā varētu tiktu kvalificēta kā notikusi “nekavējoties” minētās tiesību normas izpratnē. Tomēr, tā kā Padome šajā lietā Parlamentam neiesniedza ne apstrīdētā lēmuma, ne arī ES un Tanzānijas nolīguma tekstu, katrā ziņā ir jākonstatē, ka tā to neinformēja nekavējoties un pilnīgi šī nolīguma sarunu un noslēgšanas procedūru laikā.
- 83 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Padome ir pārkāpusi LESD 218. panta 10. punktu.
- 84 Tā kā Parlaments netika nekavējoties un pilnīgi informēts par visiem procedūras posmiem saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu, tostarp posmu pirms nolīguma noslēgšanas, tas nevarēja īstenot savas kontroles tiesības, kas tam ir piešķirtas Līgumos saistībā ar KĀDP, un attiecīgā gadījumā darīt zināmu savu viedokli it īpaši attiecībā uz attiecīgajam aktam piemērotu juridisko pamatu. Šādos apstākļos minētās informēšanas prasības neievērošana apdraud apstākļus, kādos Parlaments īsteno savas funkcijas KĀDP jomā, un līdz ar to tas ir būtiska procedūras noteikuma pārkāpums (spriedums, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 86. punkts).
- 85 Šādos apstākļos otrais pamats ir pamatots un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par apstrīdētā lēmuma seku paturēšanu spēkā

- 86 Gan Parlaments, gan Padome, kurus atbalsta Apvienotā Karaliste un Komisija, lūdz Tiesu gadījumā, ja tā atceltu apstrīdēto lēmumu, paturēt spēkā tā sekas, līdz tas tiek aizstāts.
- 87 Atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 88 Jāatzīst, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana, nepaturot spēkā tā sekas, varētu traucēt operācijām, kuras tiek veiktas, balstoties uz ES un Tanzānijas nolīgumu, un it īpaši tā varētu apdraudēt kriminālvajāšanas un tiesvedības pret personām, kuras tur aizdomās par pirātisma darbībām un kuras ir aizturējuši *EUNAVFOR*.

89 Līdz ar to ir jāpatur spēkā ar šo spriedumu atceltā apstrīdētā lēmuma sekas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 90 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 91 Šajā gadījumā spriedums ir daļēji nelabvēlīgs gan Parlamentam, gan Padomei, tāpēc tiem jāpiespriež segt tiesāšanās izdevumus pašiem.
- 92 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam Čehijas Republika, Zviedrijas Karaliste, Apvienotā Karaliste un Komisija, kuras bija iestājušās šajā lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2014. gada 10. marta Lēmumu 2014/198/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijas Savienotajai Republikai;**
- 2) **paturēt spēkā Lēmuma 2014/198 sekas;**
- 3) **Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši;**
- 4) **Čehijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]